

Η Ευρώπη «φλέγεται απ' άκρη σ' άκρη», με εντονότερες τις «φλόγες» στον Νότο, αλλά και εμφανή, πλέον, τα σημάδια μεταφοράς της «φωτιάς» και στον Βορρά. Αιτία αυτής της διαλυτικής Ευρωπαϊκής πορείας, είναι η συνέχιση της χορήγησης του ίδιου «δηλητηριώδους φαρμάκου», της σκληρής, δηλαδή, δημοσιονομικής λιτότητας και των δογματικών νεοφιλελεύθερων πολιτικών, που επιβάλλονται από την Γερμανική πολιτικοοικονομική «ελίτ».

Είναι, πλέον, πασιφανές στον οποιονδήποτε καλόπιστο παρατηρητή, ότι πίσω από αυτές τις πολιτικές κρύβεται η προσπάθεια του Γερμανικού Κεφαλαίου να επεκτείνει την οικονομική, και εν συνεχεία την πολιτική της κυριαρχία σε όλη την Ευρώπη, μέσω της μετατροπής των ισότιμων Ευρωπαϊκών Κρατών, **σε ιδιότυπες Ευρωπαϊκές «αποικίες χρέους»**, αρχής γενομένης από τις Χώρες του Νότου, και ειδικότερα τις δύο κρατικές οντότητες του Ελληνισμού, την Ελλάδα και την Κύπρο.

Βιώνουμε, στην κυριολεξία, την υλοποίηση του σχεδίου της «γερμανοποίησης» της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της επιβολής του «Γερμανικού Ράιχ» (Deutsches Reich). Ο απώτερος και ανομολόγητος στόχος της Γερμανικής πολιτικοοικονομικής «ελίτ», είναι η επίτευξη, με βάση την οικονομία, του στόχου της «Μεγάλης Γερμανίας του Ράιχ», εκεί που απέτυχαν το Πρώτο, Δεύτερο και Τρίτο Ράιχ, μέσω της χρησιμοποίησης του κοινού Ευρωπαϊκού νομίσματος και του δημοσίου χρέους των Ευρωπαϊκών Χωρών.

Η κατάληξη αυτή δεν είναι ούτε μονόδρομος, ούτε προδιαγεγραμμένη, αφού θα μπορούσε, με αντιστροφή αυτής της πολιτικής, να αποτραπεί ο Ευρωπαϊκός «όλεθρος». Μια άλλη ριζοσπαστική πολιτική προς αυτή την κατεύθυνση, θα είχε τα χαρακτηριστικά μιας σύγχρονης **Ευρωπαϊκής «σεισάχθειας»**, που θα εμπεριείχε την διαγραφή όλων των σημερινών χρεών των Ευρωπαϊκών Χωρών, με έκδοση αντίστοιχων Ευρωομολόγων (τύπωση χρήματος, κατά την τακτική της FED και των άλλων παγκόσμιων καπιταλιστικών πόλων), την χορήγηση επιπλέον ποσών για ισχυρή αναπτυξιακή δράση στα επιμέρους Κράτη – μέλη, με βάση τα συγκριτικά πλεονεκτήματα αυτών, την δημιουργία ενός κεντρικού Ευρωπαϊκού θεσμού για την επιβολή πλήρους διαφάνειας, εν σχέσει με αυτούς τους αναπτυξιακούς πόρους.

Και αν αυτή την πολιτική δεν θα την δέχονταν η Γερμανία, **τότε θα έπρεπε να της υποδεχθεί ο δρόμος της εξόδου από το Ευρώ σήμερα**

. Γιατί, διαφορετικά, η ακολουθούμενες πολιτικές, είναι βέβαιο ότι θα έχουν την ίδια κατάληξη, δηλαδή την έξοδο της Γερμανίας από το ευρώ ή την διάλυση του ευρώ, όταν, όμως, θα έχει επέλθει ο «θάνατος» της Ευρώπης και η «πτωματοποίηση» των Ευρωπαϊκών κοινωνιών. Σ' αυτό το συμπέρασμα οδηγεί η λογική εξέλιξη των πραγμάτων, αφού υφίστανται σοβαρές υπόνοιες, ότι

το πραγματικό «σχέδιο Β» της Γερμανίας είναι η αποχώρησή της από το ευρώ και η υιοθέτηση του μάρκου,

όταν, όμως, θα έχει ολοκληρώσει την πλήρη οικονομική υποδούλωση των άλλων Ευρωπαϊκών Χωρών και θα τις έχει μετατρέψει σε Ευρωπαϊκές «αποικίες χρέους». Είναι προφανές, ότι απαιτείται η άμεση αφύπνιση του Ευρωπαϊκού λαϊκού κινήματος και η πολιτική ενίσχυση των ριζοσπαστικών αριστερών και δημοκρατικών κινημάτων και κομμάτων, αφού οι σημερινές θλιβερές πολιτικές Ευρωπαϊκές ηγεσίες είναι απούσες και «έρμαια» του Βερολίνου, πριν ολοκληρωθεί ο «όλεθρος» της Ευρώπης.

Του Γεωργίου Παπασίμου

Δικηγόρου